## (సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 28-08-2007, గణపవరం)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

మనం అందరం మంచిపనులు చేయలేము. లక్షలాది మందిలో మంచిపనులు చేసేవారు, ఇతరులకు సహాయ సహకారములు చేసేవారు కొద్దిమంది మాత్రమే ఉంటారు. దానికి శక్తి ఉండాలి, సమర్థత ఉండాలి, ధైర్యం ఉండాలి. మనం అందరం మంచిపనులు చేయలేకపోయినా ఆ మంచిపనులు చేసేవారిని గౌరవించటం నేర్చుకొంటే సరిపోతుంది. కాని మంచిపనులు చేసేవారిని గౌరవించటం కూడా మనకు చేతకావటం లేదు, అదీ మన పరిస్థితి. మంచి పనులు చేసేవారిని మనం గౌరవిస్తూ ఉంటే, వారిపట్ల మనకు పూజ్యభావన ఉంటే వారు చేసుకొన్న పుణ్యంలో కొంతభాగం భగవంతుడు మనకు పంచిపెడతాడు. ఎవరైనా మంచిపని చేస్తారు అనుకోండి, దానిని కళ్ళతోటి చూసి, చెవులతోటి విని మనం ఆనందిస్తాము అనుకోండి, ఆ ఆనందానికి కూడా భగవంతుడు వాటా పంచిపెడతాడు. మనకు ఒక దేహం ఉంది, దేహం ఉంటే సంసారం వచ్చింది. జనరల్‌గా మనం చేసేది ఏమిటి అంటే దేహ అవసరాలను తీర్చుకోవటం, కోరికలు తీర్చుకోవటం, మనకు సంబంధించినంతవరకు అదే జీవితం, స్మశానానికి వెళ్ళేవరకు మనకు ఇదే పని. అహంభావన లేకుండా, దేహాభిమానం లేకుండా మనిషి ఉండడు. దేహాభిమానం తగ్గించుకోవటానికి మనం ఏదైనా సాధన చేస్తున్నామా అంటే ఏమీ చేయటం లేదు. మీకు వెయ్యికోట్ల డబ్బు ఉన్నా మీకు దేహాభిమానం ఉన్నంతకాలం దుఃఖం, అశాంతి మిమ్మల్ని విడిచిపెట్టవు, మీరు ఎక్కడికి వెళ్ళినా నరకం మీ కూడా వస్తుంది. ఒకవేళ మనలను మంచిపరిస్థితులలో కూర్చోబెట్టినా దేహాభిమానం ఎక్కువగా ఉంటే అక్కడ నరకాన్ని మనమే సృష్టించుకొంటాము. దేహాభిమానం ప్రతీమనిషినీ పీడించేస్తుంది. ప్రతీమనిషి నేను, నేను అంటాడు కదా, ఆ నేను దేహంతో తాదాత్మ్యం పొందిఉంటుంది. శరీరానికి వచ్చే రోగాలకంటే, మనస్సులో వచ్చే అశాంతే మనలను ఎక్కువగా పీడిస్తుంది.

మనం ఏదైనా మంచిపని చేసినా చిత్తశుద్ధికోసం చేయటం లేదు, ఈశ్వరార్పణ బుద్ధితో చేయటం లేదు. ఈశ్వరుడు అనే వాడు ఒకడు ఉన్నాడు అనే ధ్యాసే మనకు లేదు. నిజంగా మనం చేసేది నిష్కామకర్మ అయితే, వ్యక్తిభావన లేకుండా మనం పనిచేస్తూ ఉంటే, కర్మఫలకాంక్ష లేకుండా మనం పనిచేస్తూ ఉంటే మన అహంభావన నశించాలి. కాని మన అహంభావన నశించటంలేదు, ఆరోజుకారోజు పెరుగుతోంది. మహాత్ములు, పెద్దలు

అందరూ మాయను జయించండి, మాయను జయించండి అంటే ఈ ప్రపంచాన్ని విడిచిపెట్టి, ఇల్లు విడిచిపెట్టి మనలను ఎక్కడికో పారిపోమని కాదు. ఈ సమాజంలో ఉంటూనే భగవంతుడు ఏపని అయితే నీకు కేటాయించాడో ఆ పనిని నిర్మలంగా, నిశ్చలంగా, గొప్పలు లేకుండా హృదయపూర్వకంగా చెయ్యి. మనం ఎక్కడికి వెళ్ళినా సమాజం ఉంటుంది, పంచభూతాలు ఉంటాయి, రాగద్వేషాలు ఉంటాయి. సమాజంలో మంచి చెడు రెండూ ఉంటాయి. సమాజంలో చెడ్డవారు కూడా అవసరం. ఎందుచేతనంటే మంచివారిలో ఉన్న మంచితనం పెరగటానికి, చెడ్డవారు లేకపోతే మంచివారిలో ఉన్న మంచితనం పెరగదు. ఒక రావణాసురుడు లేకపోతే రాముడి యొక్క గొప్పతనం మనకు తెలియదు. నీ బంధానికి, మోక్షానికి మనస్సే కారణం. అందుచేత మనస్సును బాగుచేసుకోవాలి. నువ్వు చెప్పినట్లుగా నీ మనస్సు వినాలి కాని మనస్సు చెప్పినట్లుగా నువ్వు వినకూడదు. భగవద్గీతలో భగవంతుడు చెప్పినది ప్రమాణం ఎందుచేతనంటే అది సత్యం. అయితే మన జీవితవిధానం అలా ఉంటోందా అని లోచూపుతో మనం పరిశీలన చేసుకోవాలి. అలా చూసుకొంటూ ఉంటే మనస్సు నెమ్మదిగా పల్చబడి నశిస్తుంది. మనస్సు నశిస్తే మనం నశిస్తాము అని మనందరకు భయం కాని గాఢనిద్రలో మనస్సు గొడవ లేకుండా మనం సుఖంగా ఉన్నాము కదా. సినిమా తీసేటప్పుడు లైట్లు అన్నీ హీరోమీద, యాక్టర్లమీద ఫోకస్ చేస్తారు వారు బాగా కనబడటం కోసం అలా ఫోకస్ చేస్తారు. మనం ఏమి చెయ్యాలి అంటే మనకు ఉన్న తెలివితేటలను, శక్తిని అంతా మనకు ఉన్న బలహీనతలమీద, అలవాట్ల మీద ఫోకస్ చెయ్యాలి. అలా చేయటం వలన వాటి బలం ఎంత ఉంది, అవి మనలను ఎలా పీడిస్తున్నాయి అనేది మనకు తెలుస్తుంది, అప్పుడు వాటిని తొలగించుకొనే ప్రయత్నం చేయాలి. మనం చేస్తున్న పొరపాటు ఏమిటి అంటే మన అలవాట్లలో నుండి బయటకు రావటానికి మనం ఏమీ ప్రయత్నం చేయటం లేదు. కృత్రిమ గౌరవాల కోసం పాటుపడుతూ మన శక్తిని వృధా చేసుకొంటున్నాము. ఇలా గొప్పలకోసం, గౌరవాలకోసం పాటుపడుతూ ఉంటే మనకు ఆత్మజ్ఞానం ఎలా కలుగుతుంది.

కృష్ణుడి గురించి చెపుతూ ఆయన నోటినిండా వెన్నపూస, హృదయం నిండా ఆనందం అని చెపుతారు. నోటినిండా వెన్నపూస అంటే నోటినిండా తియ్యగా ఉంటాడు అని. మనం నోరు మెదిపితే ఆ మాట వలన ఇతరులకు శాంతి కలగాలి, ఆనందం కలగాలి కాని మనం నోరు విప్పితే ఇతరులకు అశాంతి, దుఃఖం. ఎందుచేతనంటే మన నోటిలో తియ్యదనం లేదు మన నోటిలో ఉన్నది చేదు, విషం. కృష్ణుడి హృదయంలో ఉన్నది ఆనందం కాబట్టి ఆయన లోకానికి ఆనందాన్ని పంచిపెట్టాడు. మన హృదయంలో ఉన్నది అశాంతి కాబట్టి

మనం అశాంతిని పంచిపెడతాము. మనలను మనం ప్రేమించుకొంటాము, ఇతరులను ద్వేషిస్తాము. అద్వైతం అంటే ఏమీ లేదు నన్ను నేను ఎలా ప్రేమించుకొంటానో అలా మిమ్మల్ని నేను ప్రేమించగలిగితే, నన్ను నేను ద్వేషించుకోను కదా అలాగే నేను మిమ్మల్ని ద్వేషించకుండా ఉండగలిగితే అప్పుడు అద్వైతానుభవం కలుగుతుంది, ఆనందస్థితి కలుగుతుంది. మన హృదయంలో ఒక సత్యం ఉంది, ఆ సత్యమే నారాయణుడు, అదే ఈశ్వరుడు. ప్రారబ్ధాన్ని బట్టి ప్రతీదేహాన్ని నడిపేవాడు ఆయనే, ఈ సృష్టికి యజమాని ఆయనే, ఆయనకు శరణాగతి చేస్తేనేగాని మనకు శాంతి రాదు, ఆనందం రాదు అనే బుద్ధి మనకు రావటం లేదు. ఒక మనిషి నీకు వేరుగా కనిపిస్తున్నంతకాలం వాడిని చూసి నీకు భయం, నిన్ను చూస్తే వాడికి భయం కలుగుతుంది. కోరిక, భయం, అశాంతి ఇదంతా ద్వైతంలో నుండే వస్తోంది, నువ్వు వేరు నేను వేరు అనే బేధభావనలోనుండే వస్తోంది. నీటిలో ఉన్న దుంగ అది ఎంతలావుగా ఉందో మనకు కనబడదు, పైభాగం మాత్రమే మనకు కనిపిస్తుంది, నీటిలో ఉన్న భాగం మనకు కనబడదు అలాగే మన మనస్సులో ఉన్న పైభాగం మాత్రమే మనకు కనబడుతోంది, లోపల భాగంలో ఉన్న గొడవలు మనకు కనబడటం లేదు. ఆపైభాగం చూసి ఏదో మంచి వారమని, చెడ్డవారమని మన గురించి మనం తీర్పులు చెప్పేసుకొంటున్నాము. లోపల భాగంలో ఏ వాసనలు ఉన్నాయో, ఏ బలహీనతలు ఉన్నాయో మనకు తెలియటం లేదు. మనం కోటను జయించాలంటే బయట కాపలా ఉన్న నలుగురిని చంపినంతమాత్రంచేత ఆకోట వశం అవ్వదు. లోపల నుండి ఇంకా సైన్యం వస్తూ ఉంటుంది, రాజు ఎక్కడో లోపల ఉంటాడు. ఆ సైన్యం అందరినీ చంపి, రాజుగారిని కూడా చంపితేగాని ఆకోట మనకు వశం కాదు. మన మనస్సు కూడా అటువంటిదే. ఏవో పైకి కనబడే కొన్ని కోరికలను పోగొట్టుకొంటే సరిపోదు, లోపలఉన్న వాసనలు బయటకు వస్తూ ఉంటాయి. నువ్వు సాధన చేసేటప్పుడు లోపలఉన్న మురికి అంతా బయటకు వస్తూ ఉంటుంది. మనస్సులో ఉన్న వాసనలు పూర్తిగా నశిస్తేగాని మనస్సు నశించదు.

రఘువంశంలో కాళిదాసు ఏమని చెప్పాడు అంటే నీ ఇంద్రియాలకు ఎన్ని ఆకర్షణలు కావాలో అన్ని ఆకర్షణలు నీకు ఎదురుగా ఉండాలి, ఒక్క ఆకర్షణ కూడా నీ ఇంద్రియాలను ఆకర్షించకూడదు అప్పుడు నీవు ఇంద్రియాలను జయించినట్లు అని చెప్పాడు. భోగ వస్తువులు ఎదురుగా లేవు అనుకో, మరల ఎప్పుడైనా భోగవస్తువు వస్తే ఎంజాయ్ చేద్దాము అనే తలంపు నీకు ఉంటే అది ఎప్పటికైనా ప్రమాదం, దానిని నీవు అతిక్రమించవలసిందే. ప్రాణం పోయేటప్పుడు మనం అనుకొన్నది రాదు, మనకు లోపల చాలా తలంపులు ఉంటాయి,

మనకు ఏదైతే బాగా ఇష్టమో ఆ తలంపే ప్రాణం పోయేటప్పుడు బయటకు వస్తుంది, ఆ చివరి తలంపును బట్టి పునర్జన్మ నిర్ణయింపబడుతుంది. మనం చనిపోయాక రామేశ్వరంలో పుట్టాలి, గణపవరంలో పుట్టాలి అంటే అది మన ఇష్టంకాదు, మనం స్వతంత్రులం కాదు. చివరి తలంపును బట్టి మనం ఏ లోకానికి వెళ్ళాలి, ఏ దేహం వాడికి ఇవ్వాలి అనేది ఈశ్వరుడు నిర్ణయిస్తాడు. ఎన్నో జన్మలలో ఎంతో పుణ్యం చేస్తేనేగాని ఈ మానవదేహం మనకు రాదు. మన హృదయంలో సత్యం ఉంది అని భగవంతుడు చెపుతున్నాడు. ఆయన చెప్పేది ప్రమాణం, అది మనం నమ్మాలి. దేవుడికి అబద్ధం చెప్పవలసిన పని లేదు. ఆయనకు మన ఓట్లు అక్కరలేదు, నోట్లు అక్కరలేదు. అంతా ఆయనే. అంతా ఆయనే అయినప్పుడు ఆయనకు ఏమి కావాలి, ఏమీ అక్కరలేదు. ఆయన మన దగ్గరనుండి వాంఛించేది ఏమీ లేదు. భగవంతుడికి నెరవేరవలసిన కోరికలు అంటూ ఏమీలేవు, అందుకే ఆయన దేవుడు.

మనకు తెలియని విషయం వదిలేయండి. మనకు మనస్సు తెలుస్తోంది, దేహం తెలుస్తోంది, ఈ రెండింటినీ నియమించుకోవాలి. శరీరంతో మంచిపనులు చేయాలి, అదీ గొప్పలకోసం, గౌరవాల కోసం చేయకూడదు, ఈశ్వరప్రీత్యర్థం చేయాలి. నువ్వు సమాజాన్ని అంతా ఉద్ధరించేయనక్కరలేదు, ఒక్కడికి సహాయ సహకారములు అందించినా సరిపోతుంది. నా శరీరానికి రోగం వస్తే వైద్యం చేయించుకొంటాను, అది ప్రజాసేవ అనుకోను. మీ శరీరానికి ఏదైనా రోగం వస్తే నేను వైద్యం చేయిస్తే ప్రజాసేవ చేస్తున్నాను అంటాను. అదొక పెద్ద మాయ. నా శరీరానికి రోగం వచ్చి డబ్బు ఖర్చుపెట్టినప్పుడు ప్రజాసేవ అని ఎందుకు అనుకోవటంలేదు? నీ శరీరానికి వస్తే ఎందుకు అనుకొంటున్నాను? అంటే నా శరీరాన్ని నేను ఎలా చూసుకొంటున్నానో, నీ శరీరాన్ని నేను అలా చూసుకోవటం లేదు. అప్పుడు మాయ ప్రవేశిస్తుంది, అంటే ద్వైతభావన వచ్చింది, ఆ వేరుభావనలో నుండే అన్ని అరిష్టాలు వస్తాయి. మనం పాడైపోవటానికి కారణం ఇదే. నా శరీరానికి రోగం వచ్చినప్పుడు డబ్బు ఖర్చుపెట్టి నేను ఏదో ఉపకారం చేసుకొన్నాను అనుకోవటంలేదు, అదే నీ శరీరానికి రోగం వస్తే దానికోసం డబ్బు ఖర్చుపెట్టి నిన్ను ఏదో ఉద్ధరించాను అంటాను. నిన్ను ఉద్ధరించటం మాట ఎలా ఉన్నా ఇలా అనుకోవటం వలన నీకు పదిపైసలు సాయం చేసి 90 పైసలు నేను లోపల కుళ్ళిపోతాను. ఈ పదిపైసలకు నాకు పుణ్యం వస్తే రావచ్చును, ఈ పుణ్యం అనుభవిస్తే పోతుంది. అనుకొనేవాడు ఒకడు లోపల ఉన్నాడు కదా, ఇలా అనుకోవటం వలన చిత్తశుద్ధిరాదు, ఈశ్వరుని దయ రాదు, నేను చేసిన మంచిపని నన్ను సుఖపెట్టదు. నేను చేసిన మంచి పని నన్ను సుఖపెట్టకపోతే, నేను మాట్లాడిన మంచిమాట నన్ను సుఖపెట్టకపోతే ఆ పనులు ఎందుకు, ఆ మాటలు ఎందుకు,

దేనికోసం ఇదంతా? మనం గుడికి వెళ్లినప్పుడు హారతిపళ్లెంలో డబ్బులు వేస్తాము, అది దానం చేసాము అనుకోము. అదే ఇతరులకు పది పైసలు ఇస్తే దానం చేసాము అనుకొంటాము. అంటే దేవుడిని ఇతరులలో మనం చూడలేకపోతున్నాము. దేవుని దగ్గర చేసింది పూజ అనుకొంటాము, ఇక్కడేమో ఉపకారం చేసాము అనుకొంటాము. ఇది కూడా పూజే అని అనుకొంటే దేవుని అనుగ్రహం మనకు కలుగుతుంది. గుడిలో ఉన్న దేవుడు ఇక్కడ కూడా అంతర్యామిగా ఉన్నాడు. బయట ఉన్న దేవుడు, లోపల ఉన్న దేవుడు వేరుకాదు. ఉన్నది ఒక్కడే. నువ్వు డబ్బు ఎలా సంపాదించుకొంటున్నావో, అధికారం ఎలా సంపాదించుకొంటున్నావో, గౌరవం ఎలా సంపాదించుకొంటున్నావో అలాగ భగవంతుని యొక్క అనుగ్రహం, ఆయన యొక్క దయను నీవు సంపాదించుకొంటే నువ్వు అడగటంతోటి సంబంధం లేకుండా భగవంతుడు నిన్ను మోక్షంతో అలంకరిస్తాడు.

నీ శరీరయాత్రకు సరిపడ పని చేసుకో. మిగిలిన టైమును, మిగిలిన డబ్బును ఇతరుల క్షేమం కోసం వినియోగించు. నీవు చేసేది గొప్పలకోసం చేయకూడదు. నువ్వు నుయ్యి తవ్వించటం మంచిదే, అది నీళ్ళు ఎక్కడ దొరకటం లేదో అక్కడ తవ్వండి అంతేగాని గంగానది ప్రక్కన నుయ్యి తవ్వటం ఎందుకు. మీరు చేసేపని శాంతిగా చెయ్యాలి, నిర్మలంగా చెయ్యాలి, మన క్షేమం మనం ఎలా కోరుకొంటామో అలాగే ఇతరుల క్షేమం కోరి చెయ్యాలి. అంతేగాని గొప్పలకోసం చేస్తే వల్లకాటివరకు వేలాదిమంది రావచ్చు, తరువాత జీవితం సున్న. నిన్ను నరకానికి పంపేస్తారు. ఏమిటి నా కూడా వేలాది మంది వచ్చారు, నన్ను నరకానికి పంపుతున్నారు అంటే నువ్వు చేసిన పనులు గొప్పలకోసం చేసావు, దానికోసం వేలాదిమంది వచ్చారు, ఆ భాగం అయిపోయింది, ఈ భాగం అనుభవించమంటారు. మీకు లోకం కావాలా, దేవుడు కావాలా? మనకు మోక్షం ఇచ్చేది లోకంకాదు, మనకు మోక్షం ఇచ్చేది భగవంతుడు. నీ కుడిచెయ్యి చేసేపని, నీ ఎడమచెయ్యికి తెలియకూడదు అని ఏసుక్రీస్తు చెప్పాడు. భగవద్గీతలో పరమాత్మ ఏమని చెప్పాడు అంటే కోరిక, కోపము, భయము ఈ మూడింటిని విడిచిపెట్టటానికి ప్రయత్నం చేయమని చెప్పాడు, నీ ముక్కులో గాలి తిరుగుతున్నంతకాలము యజ్ఞము, దానము, తపస్సు ఈ మూడింటిని విడిచిపెట్టవద్దు అని చెప్పాడు. మనం స్వార్థం లేకుండా చేస్తే ప్రతీ పని యజ్ఞముతో సమానము. నీ మనోదేహములను ఒక ప్రక్కన పెట్టి పని పని కోసమే చేసేది యజ్ఞము. కీర్తి వస్తుందని, గౌరవం వస్తుందని మనం పనిచేస్తూ ఉంటే అది యజ్ఞం కాదు. మాకు అదంటే ఇష్టం, ఇదంటే ఇష్టం అని అంటారు. ఈ లోకంలో ఏ వస్తుజాలాన్ని చూసి నీవు ఇష్టపడుతున్నావో, దేనిని చూసి నీవు మమకారం పెంచుకొంటున్నావో అవి అన్నీ కూడా నీకు

దుఃఖాన్ని తీసుకొనివస్తాయి. ఉపనిషత్‌లలో దానం గురించి ఏమనిచెప్పారు అంటే నువ్వు ఎవరికైనా పది రూపాయలు ఇవ్వాలి అంటే వారిని నీ ఇంటికి రప్పించకు, నువ్వు వారింటికి వెళ్ళు. నేను వారికి ఇస్తున్నాను, వారు పుచ్చుకొంటున్నారు అని కాకుండా వారు తీసుకొంటారో లేదో అనే అనుమానంతోటి, గౌరవంతోటి, ప్రేమతోటి ఇచ్చింది దానం కాని వారికి ఏదో ఒక బస్తా ధాన్యం పడేసాను అంటే అది దానం కాదు. అసలు దానం చేసే పద్ధతే మనకు తెలియదు. నువ్వు ఇచ్చేది ఏడుస్తూ ఇస్తూ ఉంటే ఇంక వాడు ఏమి సుఖపడతాడు. తపస్సు అంటే భోజనాలు మానేసి కూర్చోవటంకాదు. ఆహారం విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండటం, నియమంగా ఉండటం, ఎంతవరకు అవసరమో అంతవరకు మాట్లాడటం అంటే అవసరం లేనిది మాట్లాడకూడదు. అవసరమైనది విడిచిపెట్టకూడదు. కొంతమంది జీవకోటి ప్రవర్తన ఎలా ఉంటుందో గాంధీగారు చెప్పారు. ఎక్కడ ఎప్పుడు ఏపని చేయకూడదో, ఏమాట మాట్లాడకూడదో అప్పుడు అక్కడ ఆ పనిచేస్తూ ఉంటారు, ఆ మాట మాట్లాడుతూ ఉంటారు అని చెప్పారు. నేను ఏదో సత్యం గురించి చెపుతున్నాను అని నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు చెప్పకూడదు, ప్రీతిగా ప్రేమగా ఇతరులకు హితవు కలిగించేలా చెప్పాలి. అతినిద్ర పనికిరాదు, అతిగా నిద్రపోతే సాధనకు టైము తగ్గిపోతుంది.

మనందరినీ పీడించేది దేహాభిమానం. మిమ్మల్ని ఎవరైనా పొగిడితే ఉబ్బిపోతారు, ఎవరైనా తిడితే కుంగిపోతారు, వీటి అన్నింటికి దేహాభిమానం కారణం. మీకు దేహాభిమానం లేదు అనుకోండి, మీకు రోడ్డు మీద విరోధులు కనిపించినా, మీ శ్రేయస్సుకోరేవారు కనిపించినా, మీరు ఎవరి మొఖాలు చూసినా ఒకే రకంగా ఉంటారు. మీ మనస్సులో ఏమీ వికారం రాదు, అదీ తపస్సు. అంటే. మనందేహాభిమానం తగ్గించేపనులు చేయాలి, దేహాభిమానం తగ్గించే మాటలు మాట్లాడాలి. నీ మనోనాశనానికి ఉపయోగపడే ఏపనిచేసినా అది తపస్సులో భాగమే. నీకు ముక్కులో గాలి తిరుగుతున్నంతవరకు ఒకవేళ నీకు జ్ఞానం వచ్చేసినా ఇవి మూడూ విడిచిపెట్టవద్దు అని చెప్పాడు. జ్ఞానం వచ్చేస్తే ఇంక ఇవి ఆచరించటం ఎందుకు అంటే నీకు అక్కరలేదు కాని ఇతరులకు ఆదర్శం కోసం వాటిని విడిచిపెట్టవద్దు. కృష్ణుడికి నోటినిండా వెన్నపూస, హృదయం నిండా ఆనందం, చేతినిండా పని. వాడు దేవుడు, దేవదేవుడు. గోపికలు కృష్ణుడిని అనుసరించేవారు, మూసేసేవారు అంటే అక్కడ దేహానికి సంబంధించిన విషయంకాదు. ఇక్కడ బాగా అర్థం చేసుకోండి గోపికల హృదయంలో ఏ సత్యం అయితే ఉందో, ఏ తీయదనం అయితే ఉందో అదే కృష్ణుడిరూపంలో వచ్చింది కాబట్టి ఇది అక్కడ ఎంజాయ్ చేస్తున్నారు అంటే వారిని వారే ఎంజాయ్ చేస్తున్నారు. గోపికలు అందరూ ఋషులు. అది తెలిసినవారు ధన్యులు. కృష్ణుడు భగవద్గీత చెప్పాడు అంటే ఆయన సమాధిస్థితిలో ఉండి,

దేవుడై చెప్పాడు. వ్యాసుడు భాగవతం వ్రాసాడు అంటే ఇంద్రియాలకు అతీతంగా, మనస్సుకు అతీతంగా సమాధిస్థితిలో ఉండి వ్రాసాడు. అది సమాధిభాష, దైవభాష. అది మన మనస్సుకు అందనిభాష, వాక్కుకు అందని భాష అని తెలిసినవారు ధన్యులు. ఆ సమాధిభాషలో వారు ఆనందాన్ని, శాంతిని జుర్రుకొని తన్మయత్వం పొంది కొంత బయటకు కక్కితే దానిని మనం అనుభవిస్తున్నాము. వారి హృదయం ఆనందంతో నిండిపోయి, ఆ ఆనందం, శాంతిని వారు అనుభవించి, ఆ ఆనందం ఇంద్రియాల ద్వారా, మనస్సు ద్వారా బయటకు వచ్చేస్తూ ఉంటే దానిని మనం అనుభవిస్తున్నాము. ఈ చిన్న తలకాయలు, ఇంకో గంటలో ఏమి జరుగుతుందో తెలియని తలకాయలు, ఆ గోడ ప్రక్కన ఏముందో తెలియని తలకాయలు వీరు భగవంతుడిని విమర్శించటం, భాగవతాన్ని విమర్శించటం, భగవద్గీతను విమర్శించటం. ఇంకో విషయం గుర్తు పెట్టుకోండి. మన శరీరంలో ఓపిక ఉన్నంతసేపు పని చేసుకోవాలి, మీకు ఇంటి దగ్గర పనులు అయిపోయినాయి అనుకోండి, మనస్సును ఎప్పడూ ఖాళీగా ఉంచవద్దు. మీకు ఇష్టమైన నామాన్ని స్మరించుకోండి, ధ్యానం చేసుకోండి, సద్గ్రంథ పఠనం, సత్పురుషుల సహవాసం చేయండి. అంతేగాని మనస్సును ఖాళీగా ఉంచవద్దు. ఎప్పడైతే మనస్సు ఖాళీగా ఉందో అప్పడు కామం బయలుదేరుతుంది. కష్టపడి పనిచేసేవాడికంటే ఏ పనీపాటూ లేనివాడే ఎక్కువ విసుగ్గా, చిరాకుగా, కోపంగా ఉంటాడు. మనస్సు ఖాళీగా ఉంటే పాడు తలంపులు వస్తూ ఉంటాయి. అందుచేత దైవచింతనతో మీ మనస్సును నింపుకోండి.

భాగవతం చెప్పినవాడు, భగవద్గీత చెప్పినవాడు మనలాంటి వారుకాదు. అది భగవంతుడే చెప్పాడు, ఆత్మే చెప్పింది అది మనం గుర్తుపెట్టుకోవాలి. గీతలో చెప్పినమాటకు విరుద్ధంగా మీ మనస్సు ఉంది అనుకోండి అప్పడు మీ మనస్సును ఒక ప్రక్కనపెట్టేసి భగవంతుడు చెప్పినమాటను హితవు చేసుకొని దానిని స్వీకరించటానికి ప్రయత్నం చేయాలి. భగవంతుడు చెప్పినట్లు నడుచుకోవాలి, ఆయన చెప్పినట్లు జీవించటమే తపస్సు అంటున్నారు, భగవంతుడు చెప్పినమాట అసలు మాకు అర్థమవ్వాలి కదా అని భక్తులు అడుగుతున్నారు. సమాధిలో ఉండి చెప్పాడు అంటున్నారు కదా మరి మేము అహంకారంతో ఉంటే ఆ మాటలు మాకు ఎలా అర్థమవుతాయి, అర్థం అవ్వకుండా ఆచరించాలనే బుద్ధి మాకు ఎలా కలుగుతుంది అని అడుగుతున్నారు. మీ పాడుబుద్ధికి ఈ మాటలు అర్థం కావని, ఇటువంటి అనుమానాలు వస్తాయని ఆయనకు తెలుసు అందుచేత ఆయనే గీతలో సమాధానం చెప్పాడు. నేను చెప్పిన మాటలు మీకు అర్థమైనా, అర్థమవ్వకపోయినా నేను వద్దని చెప్పిన పనిని మీకు ఇష్టమైనా మానేయండి, నేను చెయ్యమని చెప్పిన పనిని మీకు ఇష్టంలేకపోయినా చెయ్యండి. మీ ఇష్టాయిష్టాలను

ప్రక్కన పెట్టండి. మీకు లోకంలో ఏవో ప్రేమలు ఉన్నాయికదా, అవి దుఃఖాన్ని తీసుకొనివస్తాయి. ఆ ప్రేమను నావైపు మళ్ళించండి. భగవంతుడు మనలాంటి వాడే అని అనుకోవద్దు. ఆయన కళ్యాణగుణాలను, ఆయన వైభవాన్ని గుర్తించటం నేర్చుకోండి. ఇక్కడ భగవంతుడు ఏమనిచెపుతున్నాడు అంటే ఆయన నామాన్ని స్మరించుకొంటూ, ఆయనను ధ్యానం చేసుకొంటూ, ఆయనకు ఇష్టం అయిన పనులు మీరు చేస్తూ ఉంటే ఆయన చెప్పిన మాటలు అర్థమయ్యేబుద్ధిని మీకు ప్రసాదిస్తాను అని చెపుతున్నాడు. సత్కర్మ చేసేవాడికి మంచి మనస్సు వస్తుంది, మంచి మనస్సు వచ్చిన వాడికి ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది, ఎవడికైతే ఆత్మజ్ఞానం కలిగిందో వాడికి మోక్షం వస్తుంది. అంటే పనిని బట్టి మనస్సు, మనస్సునుబట్టి జ్ఞానం, జ్ఞానాన్ని బట్టి మోక్షం వస్తుంది. మంచిపనులు చేస్తూ ఉంటే ఎవరైనా మిమ్మల్ని మెచ్చుకోవచ్చు, అది అంతా వదిలేయండి, మీ మొఖం అటుతిప్పవద్దు. పని పని కోసమే చేయండి, అలా మంచి పనులు చేయటం వలన మంచి మనస్సు వస్తుంది. మంచి మనస్సు జ్ఞానాన్ని తీసుకొనివస్తుంది. మిమ్మల్ని ఎవరైనా పొగిడినా, ఎవరైనా విమర్శించినా ఎట్టిపరిస్థితులలోను సమానబుద్ధిని విడిచిపెట్టవద్దు. నిన్ను నీవు ఎలా ప్రేమించుకొంటున్నావో అలాగ ఇతరులను ప్రేమించు. నిన్ను నీవు ద్వేషించుకోవు కదా అలాగ ఇతరులను కూడా ద్వేషించవద్దు.

మనం అందరం చేసే పనులు ఏమిటి అంటే దేహం యొక్క అవసరాలు తీర్చుకోవటం, కోరికలు తీర్చుకోవటం, అహంకారానికి మేత ఎక్కడ దొరుకుతుందో అక్కడకు పోయి కూర్చోవటం, కృత్రిమగౌరవాల కోసం పరుగెత్తటం ఇలా జీవితాన్ని పాడుచేసుకొంటున్నాము. అసలు మన మొఖం భగవంతుడివైపు తిరగటం లేదు. భగవంతుడి యొక్క దయను సంపాదించటానికి ఎవరూ ప్రయత్నం చేయటం లేదు. ఏవో మంచిపనులు చేస్తున్నాము అండీ మంచిజన్మలు వస్తాయి అంటారు. ఆ మంచిజన్మలు ఎవరికీ అహంకారానికే. అసలు మనస్సుకు లోచూపు రావటంలేదు. మంచిజన్మలు సంపాదించటం కాదు మనం భగవంతుడి యొక్క అనుగ్రహాన్ని సంపాదించాలి. ఆయన అనుగ్రహం ఎప్పుడైతే వచ్చిందో శాశ్వతమైన సుఖంతో, ఆనందంతో మనలను కప్పుతాడు. ఆయన అనుగ్రహం సంపాదించటానికి మనలను మనం నియమించుకోవాలి, మనస్సును క్రమశిక్షణలో పెట్టాలి. మనస్సుతో విరోధం పెట్టుకోవద్దు, మనస్సును మచ్చిక చేసుకొని భగవంతుడు నీ హృదయంలోనే ఉన్నాడు అని మనస్సుకు నచ్చచెప్పి వాడి దగ్గరకు తీసుకొని వెళ్ళటమే యోగం. భగవంతుడి తాలుక సుఖం, ఆనందం మనస్సుకు రుచి చూపిస్తూ ఉంటే అది నెమ్మదిగా హృదయంవైపుకు ప్రయాణించి, హృదయంలో లయమవుతుంది. మనస్సుపోతే నీవుపోవు, నువ్వు ఏదిగా

ఉన్నావో అది నీకు వ్యక్తమవుతుంది. డబ్బు సంపాదించటానికి ఒక మనిషి ఎన్ని రకాలుగా ప్రయత్నం చేస్తాడో అలాగ నీవు అన్ని విధములుగా ప్రయత్నం చేసి అది భక్తి యోగం అవ్వవచ్చు, కర్మయోగం అవ్వవచ్చు, ఎన్ని విధములుగా సాధన చేసే అవకాశం ఉందో నీవు అన్ని విధములుగా సాధనచేసి భగవంతుని అనుగ్రహం సంపాదించు. భగవంతుడి దయను సంపాదిస్తే అన్నీ సాధ్యమే. భగవంతుడు మనలను అడుగుతున్నాడు ఇది ఎంత స్వీట్‌గా ఉందో చూడండి. మీకు ఇష్టాలు ఉండవచ్చు, అయిష్టాలు ఉండవచ్చు, వాటిని ఒక ప్రక్కన పెట్టండి. నా ఇష్టాన్ని మీ ఇష్టంగా చేసుకోండి చాలు మీరు బాగుపడతారు అని చెపుతున్నాడు.

## (సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 04-09-2007, పాలకొల్లు)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

ఈరోజు కృష్ణాష్టమి అంటే కృష్ణుడు జన్మించిన రోజు. ఈరోజు జన్మించాడు అంటే శరీరం ధరించిన వాడివలె కనిపించాడు. భగవద్గీతలో వాసుదేవస్వామి ఒకమాట చెప్పారు. మీరు మోక్షం పొందటానికి పెద్దకష్టపడనక్కరలేదు. నాజన్మరహస్యం, నాకర్మరహస్యం నీకు తెలిస్తే మోక్షం వచ్చేస్తుంది అని చెప్పాడు. నీకు అంటే అర్జునుడికనే కాదు ఎవరికి అర్థమైనా వారికి మోక్షం వస్తుంది. ఆయన జన్మరహస్యం అంటే భగవంతుడు అసలు పుట్టడు, పుట్టినవాడి వలె కనిపిస్తాడు. శరీరం పుడుతుంది, పెరుగుతుంది, ముసలిది అవుతుంది, చనిపోతుంది. పుట్టిన దానికి చావు ఉంటుంది కాని పుట్టనిదానికి చావు ఏమిటి? భగవంతుడికి పుట్టుకలేదు, చావులేదు, వికారములేదు. భగవంతుడికి అసలు జన్మంటూ లేదు. జన్మించినవాడివలె, దేహంధరించినవాడివలె కనిపిస్తాడు. శుకమహర్షి పరీక్షిత్తుకు భాగవతం చెపుతాడు. భాగవతం చెప్పటం ముగిసాక పరీక్షిత్తుతో ఇక నేను వెళ్ళివస్తాను, ఒకటి రెండు రోజులలో తక్షకుడు వచ్చి నిన్ను కరిచేస్తాడు, నీ శరీరం చనిపోతుంది. వారం రోజులు నువ్వు చాలా శ్రద్ధగా మహాపురాణం అయిన భాగవతం విన్నావు. భాగవతం శ్రద్ధగా శ్రవణం చేయటం వలన నీకు పశుబుద్ధి పోయింది, ఆత్మబుద్ధి కలిగింది అని చెప్పాడు. ఇప్పుడు మనం అందరం మనుషులమే, పశువులంకాదు. కాని శుకుడు పరీక్షిత్తుకు ఏమని చెప్పాడు అంటే శరీరం చనిపోయేటప్పడు నేను చనిపోతున్నాను, నేను చనిపోతున్నాను అనుకొనేవాడు ప్రతీవాడు పశువే అని చెప్పాడు. ఆత్మ పుట్టదు, శరీరం పుడుతుంది. ప్రతీవాడు తాను పుట్టనివాడే కాని శరీరం పట్ల నేను అనేబుద్ధి ఉండటం వలన పుట్టాను అనుకొంటాడు. నేను పుట్టాను అనుకొనేవాడు ప్రతీవాడు శరీరం చనిపోయేటప్పడు నేను చనిపోతున్నాను అనుకొంటాడు, అది పశుబుద్ధి. శరీరం ఉండగా